
THE
OPEN
DOOR

SEHEMU YA PILI

KIZINGITI 3

Mlango Ulio Wazi

Kwa miaka mingi nilifikiri kwamba nguvu ilikuwa katika udhibiti.

Kudhibiti maneno.

Kudhibiti hisia.

Kudhibiti miitikio.

Kudhibiti maumivu.

Ilikuwa wazo nililolinyonya polepole, kama inavyotokea kwa imani zote za kina.

Hakuna aliyenifundisha waziwazi.

Hakuna aliyeniambia:

“Mwanamume hapaswi kulia.”

Hata hivyo ujumbe ule ulikuwa kila mahali.

Katika mazungumzo.

Katika tabia.

Katika mifano.

Katika mitazamo.

Katika utamaduni wenyewe.

Hivyo nilijifunza mapema kanuni rahisi.

Kustahimili.

Daima.

Chochote kitakachotokea.

Kustahimili.

Nilipokuwa kijana niliamini kwamba hii ilikuwa fadhila.

Leo najua kwamba ilikuwa mkakati tu.

Mkakati wenye manufaa katika nyakati fulani.

Hatari katika nyingine nyingi.

Kwa sababu kila kinachozuiliwa kwa muda mrefu sana, mapema au baadaye, hutafuta njia ya kutokea.

Maumivu hayatoweki.

Hofu haitoweki.

Huzuni haitoweki.

Hubadilisha umbo.

Hujificha.

Husubiri.

Kisha, tusipotarajia kabisa, hugonga mlangoni.

Nakumbuka msimu wa maisha yangu ambapo ilionekana kwamba kila kitu kilidai nguvu.

Kazi.

Familia.

Uwajibikaji.

Ugonjwa.

Maamuzi.

Watu walionitegemea.

Watu waliohitaji jibu.

Watu waliotafuta mwelekeo.

Sikuweza kujiruhusu kusimama.

Angalau ndivyo nilivyoamini.

Kila siku niliongeza mzigo mpya.

Kila siku nilisogeza mbele zaidi wakati ambao ningejisikiliza mwenyewe.

Mbele zaidi.

Daima mbele zaidi.

Inashangaza ni kwa muda mrefu kiasi gani binadamu anaweza kupuuza ulimwengu wake wa ndani.

Lakini si milele.

Hakuna anayeweza kufanya hivyo milele.

Unafika wakati ambapo mwili unaanza kusimulia kile ambacho sauti inakataa kusema.

Uchovu unaongezeka.

Usingizi unabadilika.

Akili inachoka.

Hisia zinakuwa dhaifu zaidi.

Na polepole unaelewa kwamba hupigani na dunia.

Unapigana na nafsi yako mwenyewe.

Ukweli ulifika kwa namna rahisi.

Kama zifanyavyo daima kweli halisi.

Bila madoido.

Bila matangazo.

Bila tamasha.

Siku moja mzigo ukawa mkubwa mno.

Na kinga zikawa ndogo mno.

Nakumbuka ukimya.

Nakumbuka upweke.

Nakumbuka hisia ya ghafla ya kutolazimika kuigiza nafasi yoyote.

Kwa mara ya kwanza baada ya muda mrefu sikuwa mtaalamu.

Sikuwa baba.

Sikuwa mume.

Sikuwa mkurugenzi.

Sikuwa mwandishi.

Nilikuwa binadamu tu.

Na nikalia.

Si kilio cha madaha.

Si kilio kilichodhibitiwa.

Kilio cha kweli.

Cha vile vinavyokuja kutoka mbali.

Cha vile vinavyovuka miaka.

Cha vile vinavyobeba vitu ambavyo hukukumbuka hata kwamba ulivihifadhi.

Wakati kikitokea, nilipata hisia isiyotarajiwa.

Si ya udhaifu.

Ya ukombozi.

Kama vile chumba kilichobaki kimefungwa kwa muda mrefu mno kingefungua hatimaye madirisha yake.

Kama vile hewa ingerudi kuzunguka.

Kama vile kitu fulani, hatimaye, kingeacha kuzuiliwa.

Hapo ndipo nilipoelewa jambo la msingi.

Hisia si maadui.

Ni wajumbe.

Hufika kutusimulia jambo fulani.

Kuzipuuza hakuziondoi.

Huzifanya tu ziwe na sauti kubwa zaidi.

Kwa miaka mingi niliamini kwamba ujasiri ulikuwa katika kutosalimu amri.

Wakati ule nilielewa kwamba ujasiri uko pia katika kujiruhusu kupitiwa.

Na maumivu.

Na hofu.

Na huzuni.

Na ukweli.

Watu mara nyingi huwazia udhaifu wa kuonyesha hisia kama ufa.

Mimi nimegundua kwamba unaweza kuwa mlango.

Kwa sababu wakati unapoacha kujilinda dhidi ya kila kitu, unaanza hatimaye kujijua.

Na kujijua mwenyewe ni vigumu zaidi sana kuliko kushinda mapigano mengi ya nje.

Tangu siku ile kitu fulani kilibadilika.

Sikugeuka ghafla kuwa mwenye hekima zaidi.

Sikugeuka ghafla kuwa mwenye nguvu zaidi.

Nikawa halisi zaidi.

Ambalo ni jambo tofauti.

Nilianza kuzungumza kwa namna tofauti.

Kusikiliza kwa namna tofauti.

Kuwatazama wengine kwa uelewa mkubwa zaidi.

Kwa sababu aliyepitia maumivu yake mwenyewe hutambua kirahisi zaidi yale ya wengine.

Hayahukumu.

Hayapunguzii uzito.

Hatafuti mara moja suluhisho.

Anayatambua.

Na utambuzi huu tayari ni aina ya msaada.

Kadri muda ulivyopita nilianza kuuona udhaifu wa kuonyesha hisia katika mwanga mpya.

Watu niliowastahi zaidi hawakuwa wale walioonekana wasioshindika.

Walikuwa wale halisi.

Wale wenye uwezo wa kuonyesha ubinadamu wao bila kuugeuza tamasha.

Wale wasiokuwa na hofu ya kusema:

“Nafanya niwezavyo zaidi.”

Kwa sababu, mwishoni, ndicho tunachofanya wote.

Tuwezavyo zaidi.

Siku nyingine ni mengi.

Siku nyingine ni kidogo.

Lakini daima ndicho tulicho nacho.

Nikitazama nyuma, siuoni wakati ule kama kushindwa.

Nauona kama kizingiti.

Mojawapo ya vizingiti muhimu zaidi maishani mwangu.

Kabla nilifikiri kwamba nguvu maana yake ni kutolia.

Baadaye nilielewa kwamba nguvu maana yake ni kutokuwa na hofu ya machozi yako mwenyewe.

Kwa sababu ipo aina ya ukomavu inayofika tu tunapoacha kujifanya.

Tunapoacha kujionyesha.

Tunapoacha kuigiza.

Na tunakubali hatimaye asili yetu ya kibinadamu.

Dhaifu.

Isiyo kamili.

Isiyo kamili kwa uzuri wa ajabu.

Leo sikumbuki siku hasa.

Sikumbuki saa.

Sikumbuki hata mazingira yote.

Nakumbuka tu nilichojifunza.

Kwamba maumivu yanayoshirikiwa hupungua uzito.

Kwamba ukweli hukomboa zaidi ya kiburi.

Kwamba udhaifu wa kuonyesha hisia hauharibu hadhi.

Unaikamilisha.

Na zaidi ya yote nakumbuka sentensi ambayo wakati ule nisingaliweza kuitamka.

Sentensi rahisi.

Sentensi iliyobadilisha mambo mengi.

Nimejifunza kulia.

Na tangu siku ile nimeanza kujielewa vizuri zaidi.